

ПРОЛОГ

«Вбити бога — не така вже й погана ідея». Могла б я подумати, якби припускала можливість його існування. Одного, кількох — як же всім кортить у щось вірити! Протирають коліна у храмах, вигадують собі лісових демонів. А тоді називають божевільною мене. Звісно, тільки схиблений наважиться визнати гірку правду.

А вона в тому, що варто розраховувати лише на себе. Ніхто не допоможе, а тим паче якась абстрактна сутність чоловічої статі. Жоден урок не давався мені легко: доводилося збирати себе по частинках знову і знову. Різати зап'ястки скалками, на які розбивалися мої сподівання. Захлинатися безнадійністю, що дедалі частіше лишала на губах присмак крові. Я подбала, щоб мій біль не був даремним. Блискуче засвоїла кожен урок. І от найголовніший: молитви марні. Чоловіки тільки забирають.

Втім, той, хто мене породив, точно посперечався б із цим твердженням. Він по краплі доціджував своє жалюгідне життя, певний, що то ми із сестрою винуватиці всіх його бід. Сестра була дуже схожою на маму — тож я завжди уявляла їх з одним обличчям. А він змусив мою сестру коротко обрізати її чудове світле волосся. Щоби схожостей лишалося менше. Він її ненавидів, так щиро і натхненно. Тваринам пощастило не зазнати його жорстокості. Їй — ні.

Мене він теж ненавидів, адже то я забрала мамине життя. Було достатньо народитися, щоби зробити цей світ гіршим. Позбавити його неймовірної жінки, про яку склали б не одну легенду. Якби не я. Звинувачувати він любив, а от її — навряд чи. Уважав відьмою, що його занастила. Про це говорив таким самим огидним чоловікам, коли напивався до нестями. Я теж слухала. Мені не було куди себе подіти.

Розповіді сестри ставали єдиною розрадою. Завдяки їм я точно знала, що мама не зводила з розуму почвару, в якій і без стороннього впливу так мало тверезого. Їй було підвладне повітря. Тому й ми із сестрою відрізнялися від інших. Спочатку я не розуміла наскільки. А потім нам довелося перебратися в селище, де тіней боялися навіть зайвий раз згадувати.

Довелося? Він міг би оселитися будь-де. Та йому приглянулося місце, де нас уважали чудовиськами, бо він був такої самої думки й дуже тішився, коли незалежні чинники її підтверджували. Жодна жива істота не дивилася на нас як на рівню. Тож чому він мав сприймати за людей? Відьомське поріддя. Хай рвуть жили, аби заробити на своє існування. Я не знала, що тоді мені жилося не так погано. Не було з чим порівняти.

Поки сестра не зникла. Напередодні він кинув у неї поліном з жаровні. Вдарив по обличчю. Штурхонував під ребра. Він повернувся з похорону так званого товариша. Вона вчила мене складати паперових журавликів. Пташки стали останньою краплею.

На ранок мені ледве вдалося приховати радість від того, що їй пощастило втекти. Трохи згодом почали наздоганяти невтішні думки: а раптом він її вбив, поки я провалилася в тривожний сон? Я обійшла кілька разів навколо будинку, підозріливо приглядаючись до свіжих кротовин. Ні, надто розгулялася моя ненаситна уява. Я закинула голову до холодного неба й широко всміхнулася. Не відразу почала гадати, що завадило сестрі забрати мене, як шпильку із синім камінцем. Та належала ще нашій мамі, а останні роки припадала пилом у шухляді, подалі від сонячних променів. Авжеж, надто гарно вони переломлювалися в гострих гранях камінця. Хто ми, щоб милуватися таким?

Навіть він ніколи не заговорював про продаж прикраси, тож чому сестра?.. Певно, я мала б розізлилися. Але нашкребла у грудях лише трохи смутку: якщо не забрати із собою, то що ж не дало їй бодай попрощатись? Я днями ламала голову й тільки завдяки спогадам про неї не зламалася сама.

Здається, зникнення вразило його чи не найбільше. Він міг годинами сидіти у хмарі задушливого диму та глипати

червоними очима ген за обрій. Ніби чекав, що вона повернеться. От-от... Як же я цього боялася! Але сестра так і не прийшла, тож згодом я почала боятися зворотного. Що більше ніколи її не побачу, а ця почвара...

Я росла, змінювалася. Тепер сама ставала дедалі більше схожою на маму. Він такого не казав, але від промовистого погляду мені хотілося вмерти на місці. Я майже не бувала вдома. Збирала гриби та ягоди в лісі. Усе частіше допомагала сліпому пастухові — той не бачив, яким я була чудовиськом. Поряд з ним почувалася спокійно. Подали від людей, подали від почвари. Я майже повірила, що чоловіки можуть бути інакшими. А потім старий сліпий пастух помер на власному подвір'ї від серцевого нападу, позбавивши мене єдиного співрозмовника.

І можливості виправдати перед тою почварою власне існування. Я знала все про худобу, та відьомському поріддю ніколи б не дали її осквернити. Я не могла приносити ті самі гроші. Він зрозумів це досить скоро й почав шукати... щось. Від його відсутності в полі зору ставало тільки гірше. Ось і привід навчитися радіти скромності раціону: коли порожній шлунок прилипав до хребта, нутрощі не вивертало від тривоги.

— Дивися, — одного вечора протягнув він з порога.

Грюкнув дверима, підійшов розмашистим кроком. Чіпко взяв мене за підборіддя. Моїх сил не вистачило, аби проковтнути страх. А він задоволено кивнув. Темні очі гарячково загорілися. Він роздивлявся мене з різних боків, ніби вперше. Змусив розтулити рота. Я знала, у кого так прискіпливо розглядають зуби. У худоби на продаж. Мої зуби гарні: білі, рівні, усі на належних місцях.

— Одягнеш це, — він показав пакунок із безформним кімоно. — Удосвіта він має тебе забрати. Каже, там нікого не хвилює твій бісів колір волосся чи чутки про походження. Навіть якщо вони правдиві. Ставлення до всіх однакове, але до гарненьких — дещо краще. Тобі пощастило. І мені теж — нарешті хоч хтось запропонував пристойну ціну!

Він продовжував говорити, але дзвін у вухах перетворив натхненну промову на однорідний шум. Він таки вирішив мене продати. Треба бути зовсім дурною, щоб не зрозуміти — куди саме. То ось чому він не зачіпав мене! Тепер це зроблять інші. Я не могла змусити себе уявити, що ще вони

зроблять. Перед очима пливло, та мій погляд блукав кімнатою в пошуках рятунку. На що я здатна? Скласти паперового журавлика? Мені завжди бракувало як фізичної сили, так і чарів. Слабка, хвороблива. Жаровня, кімоно. Лець помітного протягу мало вистачити.

Розпач дав мені змогу створити навіть більше. Роками я вчилася відчувати повітря навколо. Ще довше вмовляла його підкоритися, допомогти мені вижити. Не дати задихнутися в хмарах ядучого диму з пащеки почвари. Так я протягнула до того дня й спалила будинок, який ніколи не вважала домом.

Зотлілі жарини спалахнули з новою силою, вогонь перекинувся на кімоно й пакунок. Потягнувся до нього, я ж відскочила до дверей. Він щось крикнув, я перечепилася через поріг і добряче приклалася підборіддям. Спробувала підвестися, він схопив мене за ногу. Різко смикнув, я вчепилася за дерев'яні дошки. Раніше думала, що знаю все про страх. Та цей жах був настільки непомірним, що мені розривало груди. Голова вже йшла обертом від диму. Я потягнулася до коцюби й ударила навідліг. Чужі пальці розтиснулись. Я побігла й жодного разу не озирнулася.

Раніше здавалося, що в мене не було вибору, крім як лишатися з тою почварою. Готувати їсти, прати його одяг, терпіти все, що затримається в напханій димом голові. Приносити гроші, щоб одного чудового дня він мене не закатрупив. Або це могли зробити інші, під тягарем чіїх поглядів мене прибивало до землі. Ні, вибір був. А ще — цілий світ, що розкинувся переді мною після втечі.

Пожежа лишила гіркий присмак на язиці, розбите підборіддя, опіки на литці й нав'язливу думку: до гарненьких ставляться краще. Якщо навіть він визнав мою перевагу, варто нею скористатися. Тож я йшла на північ, аж поки не почала зустрічати більше створінь, схожих на мене. Тіней. Забігайлівка, у яку я влаштувалася, належала одній з них. Мені перепадало жалюгідно мало атр і нудотно багато уваги від завсідників, але з часом я звикла. Так можна жити. У мене була власна комірчина, можливість витратити гроші на свій розсуд і почуття приналежності до чогось більшого. Примарний спокій довго нічого не порушувало.

Аж поки люди імператора не викинули власницю закладу на вулицю. Тут не місце таким, як вона. Тут не місце мені. Тіням дозволено вести справи лише в межах острова Хімарі, тож нас визнали порушниками. Від кримінальної відповідальності я втекла й довго поневірялась околицями, та врешті мою увагу привернуло безладне зборисько на площі. Мала відбутися дуель.

Я натягнула каптур на очі та почала проштовхуватися вперед, аби роздивитися бодай щось. Роззяви оточили двох чоловіків, що непорушно завмерли один навпроти одного.

— Це Вепр, — незграбний хлопчина вирішив просвітити мене, поки дуель не розпочалася.

Шепіт звучав так благоговійно, ніби йшлося аж ніяк не про звичайних смертних. Гострі очі прикипіли до супротивників, а мої затрималися на такому самому гострому підборідді. Родимка на щоці нагадувала брудну пляму.

— Він прославився як один із кращих вуличних бійців, — вів далі той. — Навіть трохи шкода небораку, бо в нього нема шансів. Ештем — перший учень Кіріна. Він найсильніший.

Я не встигла замислитися над значенням цього формулювання. Бійці кинулися вперед одночасно, та Ештем значно переважав у швидкості. Мить — і кров із шиї Вепра осіла плямами на одязі всіх навколо. За удар серця чоловік упав безформною купою. Ештем коротко вклонився. Пронизливий погляд зелених очей затримався на мені. Моє серце зупинилося. Він відвернувся.

Зборисько навколо вибухнуло ревом, до мене повернулася здатність рухатися. Проштовхувалася назад я з кривою посмішкою на обвітрених губах. То от чого мені завжди бракувало! Такого простого, такого очевидного рішення. Це я маю стати найсильнішою. Щоб у тих, хто проти мене, не лишалося жодного шансу.

Записуватися в перші учениці Кіріна було вже пізно, та це ім'я глибоко засіло у свідомості. Тижні пошуків привели мене на галявину перед похилою хижкою. На ганку сиділа тінь. Не споріднена зі мною істота — просто назвати це людиною не повернувся б язик. Тінь не відразу звела очі. Таких порожніх я досі не бачила, але відмовлятися від плану було надто пізно.

Востанне я благала про щось чоловіка. Опустилася на коліна й розридалася. Він? Похитав головою. Я лишалася поряд іще деякий час, сподіваючись довести, що зможу бути гідною ученицею. Та йому не потрібні були учні. Я так і не спромоглася прийняти чуже рішення, але вирішила врятувати залишки своєї гордості, коли мене вкотре виставили за двері.

— Бойові мистецтва не роблять людей щасливими. Інші люди теж не роблять, ти не знайдеш тут свого, — щось таке він мені казав.

— Я не хочу бути щасливою! — кричала я. — Трохи сильнішою було б досить, хіба це багато?

Так, я брехала. Мені б ніколи не було досить, і ніяке «трохи» мене б не задовольнило. Я мала стати найсильнішою, інших опцій не існувало. Може, врешті й отримала покарання за брехню, бо з лісу так і не вийшла. Днями блукала, а на межі виснаження почала марити. І провалилася крізь землю.

Що це, як не насмішка долі? Того бога, якому молиться більшість? Я опинилася так далеко на півночі, як доти не могла навіть уявити. Острів Хімарі зімкнув крижані пазури, я схилила голову. Роботу в шахтах не можна було порівняти ні з чим із мого минулого.

Спершу я думала, що раби помирали так швидко від знесилення. На моїх очах люди згоряли, ніби сірники. Але тяжкої праці було замало, щоби зламати нас усіх. Пил — от що виявилось справді несумісним з життям. Такий важкий, він осідав у легенях і не покидав їх навіть з надривним кашлем. Навіть у могилі — чорнильна темрява лишалася з нами назавжди, всотувалася в кістки. Я мала убезпечити себе хоч якось. Перестаралася.

Мене притягнули до нього, коли поряд не зосталося жодної людини, що потрапила до шахт раніше за мене. Їхні імена я ще пам'ятала. Наступних — ні. Сенс, якщо в цьому світі ніхто не затримувався? Мені теж ставало дедалі важче. Самотність відчувалася гостро, наче ніж, я все частіше згадувала сестру. Тому одного дня наважилася підібрати зібганий аркуш, скласти журавлика та вдихнути в нього життя. Якщо сестра досі була десь, то мала отримати листа й прочитати нашкрябані вуглиною слова. Ця думка гріла навіть перед обличчям смерті.

Я не сумнівалася, що помру, коли світлі очі зупинилися на мені. Ноги підкосились. Я повільно осіла на підлогу, але відвернутися не могла. Натомість дивилася на людину, що все це з нами робила.

— Ти мала померти, — меланхолійно промовив Аластер замість вітання. Я кивнула. — Голубонько, ти перша затрималася тут так довго. Здогадуюся чому.

Я дивилася, як м'ятий аркуш випав із розтиснутого кулака й затріпотів на стільниці. Колись він був журавликом. Уперше мені стало цікаво, чи могла б я за допомогою повітря вбити себе, а не врятувати.

— Отже, — він різко підвівся, ніжки стільця пронизливо заскреготали від контакту з підлогою. Такий високий. Досі навколішках, я мала закинути голову, щоб зазирнути в його спокійне обличчя. — Ти роками вентилювала власні легені. Я вражений. Змарнувати таку унікальну силу під землею було б несусвітним злочином. Я допоможу тобі її розкрити, якщо тільки дозволиш. Що скажеш?

Нічого. З мого сухого горла не вирвалося ні слова, та я ледь помітно кивнула. Ілюзія вибору, не більше. Я не вірила в існування чоловіка, який міг би мені щось дати, а не забрати останнє. Та я прийняла його волю, бо на правду мала померти вже давно. Скільки можна тікати? Чи вистачить мені сил востаннє гордо підняти голову, звестися з колін?

Того разу не вистачило, але він допоміг. Сам провів до кімнати, я залякла на порозі. Затишно, світло. Коли мене звідси проженуть? Я впала на ліжко й проспала щонайменше добу. Тоді знайшла поряд чистий одяг і вирішила нарешті привести себе до ладу. Під кіркою бруду я все ще могла бути гарненькою. Цим досі можна було скористатися. Що б Аластер собі не думав, поки я навіщось йому потрібна. А він потрібен мені, щоб вижити в незнайомому середовищі. Та нарешті стати сильнішою.

Я годинами терла шкіру, ледь не обварюючись водою. Коли знову побачила його, силувано всміхнулась. У голові почався відлік: я гадала, що зацікавлю його досить скоро.

Помилилася, щось ішло не за планом. Він ніколи мене не торкався, майже не дивився прямо. Під час поодиноких зустрічей багато говорив, пояснюючи, що собою становить

повітря. Викладав свої теорії про тупцювання на межі. Просив показати, на що я ще здатна. І кожне слово чимось у мені відгукувалося, тож я слухалася. Докладала всіх зусиль, щоб не розчарувати. Певно, вдавалося, бо більше нікого він не підпускав до себе так близько. Мені було мало.

Почалася своєрідна гра, у якій я намагалася зрозуміти, з ким із нас щось не так. Спершу я перестала застібати на блузі комір. Тоді відрізала верхній гудзик. Аластер нічого не казав. Я схилилася до нього, тільки впевнившись, що декільте має притягувати погляд. Не працювало. Зиму з льоду та сталі змінило дощове літо, я почала тягати майки, що ледь трималися на тонких бретельках. Почепила на себе ремінець, що так нагадував нашійник. Мені подобалося. Він не коментував.

— Скільки вовка не годуй, однаково в ліс дивиться, — зауважив Аластер після мого чергового вибрику.

Тоді я повернулася із завдання з двома вовчєнятами, що тулилися до мене так довірливо, ніби то не я була винна в смерті їхньої годувальниці. Не знаю, що змусило мене підібрати малих. Почуття, наче моє більше не намагаються відібрати? Вони могли стати моїми. Вирости, бути корисними. Одного я назвала Явою, пригадавши занудну лекцію Аластера. Так він називав наш світ, коли порівнював із виміром духів. Другий малий лишився Виром. Бо інше ім'я цьому вертлявому хвостові точно не пасувало б.

— Твоя правда, — легко погодилась я. Демонстративно торкнулася ремінця, відтягнула від шиї. — Тільки я — не вовк. Я твоя собака, тож можеш не перейматися.

Уперше після моїх слів на його обличчі щось змінилось. Я ледь стримала задоволену посмішку, його ж уста склалися в натягнуту лінію.

— Не кажи так, — мовив Аластер. — Ніколи.

Я стєнула плечима. І повторила це ще не раз. Надто приємно було споглядали, як між його бровами пролягала глибока зморшка, світлі очі здіймалися на мене. Я досі не була певна, чи він бачив саме мене, а не джерело сили незрозумілого походження. Тож усе тільки починалося.

Бо я його бачила. Ось він, Аластер: трохи втомлений, геть виснажений безсонними ночами. Захоплений новим дослідом.

Розчарований черговим провалом. Натхнений блискучою ідеєю, майже щасливий. Холодний і відсторонений, заглиблений у те, чого мені ніколи не досягнути. Теплий, зовсім поряд. Я могла простягнути руку і... Взаємність була мені життєво необхідною. Та я ніколи не забувала, навіщо лишалася там. Щоби стати сильнішою.

Знову брешу, одного разу в моїй голові не зосталося жодної думки про силу. Тоді мені вперше вдалося створити зону з розрідженим повітрям. Я завмерла посеред кабінету Аластера, від страху не в змозі підняти на нього очей. Тепер я теж мала над ним владу, і він мав це зрозуміти. Він мене вб'є? Може, підійде й задушить просто тут? Його експеримент вдався. Можна завершувати.

— Торо, — він справді підійшов і зупинився за крок від мене. Звертання прозвучало незвично м'яко, тож я важко сковтнула й зазирнула йому в обличчя. Щира, майже дитяча радість виблискувала у світлих очах. Можливо, захват, я не певна. Ніколи так не дивилися на мене. Тому тієї миті хотілося насолодитися теплим поглядом, щоб вистачило на життя вперед.

Коротка мить розтанула, мене згребли сильні руки. Я завмерла, ніби в пастці. А тоді повільно видихнула. Обійми, от як це називають люди. От чого мені бракувало, щоби справді зібрати себе докупи.

Аластер різко відсторонився, наче сам злякався свого пориву. Тепер я зробила крок назустріч, лишивши всі сумніви далеко позаду. Змусила його нахилитися, невагомо поцілувала в щоку. Не змогла зупинитися, торкнулася кутика вуст, окреслила вилицю. Вчепилась у широкі плечі, коли він підхопив мене й посадив на стіл. Застиг, щоб подивитися в очі. Я кивнула й притягнула його ближче, щоб цього разу поцілувати по-справжньому. На це я так довго напрошувалася? Не знаю. Омріяна взаємність відбила мені рештки глузду.

Якби життя було казкою, то після того дня змінилося б усе, а насамперед — ми. Ні, дива не сталось. Аластеру не були потрібні стосунки з перспективою на щось більше. Втім, як і мені. Але сильнішою я справді стала. І розгледіла в ньому те, чого не бачила раніше. Весь цей час він упевнено тримав курс на самознищення.

Тепер я б могла вбити його сама. Або використати, як завжди робили зі мною. Я б не вагалася, якби це був хтось інший, а не перший чоловік, який зміг мені щось дати. Можливість утратити його лякала, але й урятувати Аластера я вже не могла. Хіба перекопати себе в тому, що смиренно прийму все, з чим нас лишать його плани. Я перебирала дедалі більше завдань на себе, щоб він міг присвятити рештки часу дослідам. Певно, я справді бажала йому щастя. У голові знову почався відлік — цього разу до невідворотного кінця. Він не забарився.

Вир протяжно завив, Ява підхопив смутну пісню. Я відірвалася від паперів, розкиданих на столі в кабінеті Аластера. Торкнулася скронь — краще не стало. Кожен крок за межами цих стін віддавався в мені болісною пульсацією. Я сперлася ліктями на стільницю й замружилася. Жодної потреби щось бачити — вистачало чуття. Те, що наближалося, більше не було Аластером. І людиною теж — ми не здатні встановити такий зв'язок із виміром духів і не звихнутися. Ця ж істота випромінювала таку силу, що я не ризикнула звестися на ноги. Двері відчинилися. Світлі очі спинилися на мені.

— З тобою має бути весело, — промовив хтось устами Аластера. Широко всміхнувся, підійшов до столу. Я відвернулася, щоби приховати самотню сльозинку. Вона зрадницьки скотилася щочкою та лунко впала на підлогу. Вбити бога... одного, кількох? Не така вже й погана ідея, якщо можеш із ними зрівнятись. Я розпачливо похитала головою. Перш ніж повернутися до такого знайомого обличчя, склала руки в жесті, що придумав Аластер. Його тіло залякло, варто мені було лише трохи збільшити щільність повітря. З моїх губ зірвалася відповідь:

— А що ти можеш мені дати?

мігрені замість голосів у голові

обручка що?

завжди з подарованим
годинником

всюди кишені

поки дракони в бар
не заходять, але скоро
можуть почати

за меч при собі отримує по шиї

на чоботи пішов
увесь бюджет, але не її

добре, що розмір ноги
збігся з Таєвим

ΠΕΚΛΟ

РОЗДІЛ 1

РЕТРОСПЕКЦІЯ

10 ВЕРЕСНЯ. Найда каже, що мені варто зосередитися на речах, які контролюю. І точно не починати щоденник тим днем, натомість згадати свої успіхи напередодні. Не дозволити завісі з диму відібрати їх у мене. Тож я спробую. Здається, це тоді я склала іспит із фізичної підготовки краще за всіх кандидатів на посаду. Першою опинилася по інший бік смуги перешкод, чим заслужила схвальний погляд Ксандера. І сторожкий — начальника відділку. Певна, нічого доброго він про мене не думав іще відтоді, але право на співбесіду я собі виборола.

11 ВЕРЕСНЯ. Отоді все й пішло драконові під хвіст. Я і співбесіда? Що виявилася змістовною розмовою наодинці з тим чоловіком із закрученими вусами. Ксандера він кликав виключно «синку». На мене дивився вовком, перш ніж протягнути «пані» так, ніби вимовляти це слово йому не доводилося ніколи. Певно, то було близько до правди — більше жінок у двоповерховій будівлі я не бачила ні до, ні після. Крім тих, які приходили написати заяву про зникнення корови. Мала краще знати, куди потикаюсь. І реалістичніше оцінювати свої сили, адже з Майрою встигла тільки начитатися кримінальних кодексів. Що не дуже підготувало мене до дійсності.

«Пані, що б ви зробили, якби зустріли посеред площі чоловіка з крокодиллом? Мертвим? А раптом ще живим? Він би подарував дівчині букет із квітів неприродно кислотних відтінків. Чоловік, не крокодил. А раптом крокодил?

Квіти лишають по собі завісу з пилку. Дівчина без вагань їх приймає. Крокодил клацає зубами. Через його довгий хвіст перечіпляється малолітня дитина та розбиває собі голову. Жінка кричить. Чоловік хапає дівчину за руку. Пані, то що б ви зробили?!»

Я кілька разів розгублено кліпнула. Почухала носа. Провалила співбесіду. Тобто спочатку перепитала, чи точно маю щось робити. Тоді припустила, що квіти можна згодувати крокодилу. Навряд чи та жінка добре виконує свої батьківські обов'язки, на це теж варто звернути увагу. Натомість начальник відділку звернув увагу на мої побілілі пальці, відчайдушно стиснуті на руків'ї меча. Похитав головою та промовисто вказав на двері. Я зітхнула й попленталася до них. У коридорі вишикувалася черга з охочих продемонструвати пану Такані свою тьмовитість. Якщо більшість із них провалиться — у мене з'явиться шанс.

12 ВЕРЕСНЯ. Наступного дня ми з Ксандером пішли на пляж. Після тривалих умовлянь він зізнався, чому так пізно повернувся додому напередодні. Так, вони з паном Такані говорили про мене. Шанс є. Але невеликий. Можливо, мені дозволять лишитися на випробувальний термін. Загалом, поки відбір призупинили, усі сили мають кинути на відстеження збуту вибухівки. Надійшло анонімне повідомлення про зловмисників, що готують підриг, тож... Той день був єдиним вихідним Ксандера. Ми посиділи на березі, заглянули до його батьків. Поділилися планами, розбили серце Сатоші. Ледь від них усіх утекли та щасливі вклялися спати. Замість провальної співбесіди мене непокоїли слова Саги про те, що за кілька днів у Ксандера день народження. Якого біса він сам мені про це не сказав?

13 ВЕРЕСНЯ. Довелося спрямувати всю свою винахідливість на пошук рішення. Звісно, я проведу з ним час, а тоді затягну на святкову вечерю до батьків. Спробую щось приготувати сама. Не факт, що вийде. Він не засмутиться, суть в іншому. Якби ж я могла дати йому якусь річ! На згадку про мене.

Щоб він носив це постійно, як годинник. Але такий справний механізм у нього вже є. І сережка у вусі, а грошей на схожу в мене нема. Смутно зітхнувши, я згребла свої заощадження та почимчикувала на ринок. Там зустріла Єврена. Він покладливо кивав на мої міркування, що скоро холоднішатиме, тож теплий зелений шарф буде доречним подарунком.

А ще Єврен запропонував навідатися разом до Джерома. Його родина вирощує рідкісні сорти фруктів, тож я могла б заразом набрати усілякого до святкового столу. На тому й погодилися зустрітися наступного ранку.

14 ВЕРЕСНЯ. Підірвали дамбу.

15 ВЕРЕСНЯ.

16 ВЕРЕСНЯ.

20 ЛИСТОПАДА. Ні, згадувати — жаклива ідея. Не можу змусити себе пройти через це знову. Відтепер позначатиму записи тільки поточною датою, хоч би що Найда казав. Підірвали дамбу? Це не те, що сталося насправді. Моє життя розділилося на «до» і «після» — от що відбулося.

«Той день» — так усі відтоді говорять про чотирнадцяте вересня. День народження Ксандера, який ми так і не відсвяткували. Я не віддала йому шарф. Не привітала. Зранку ми не бачилися, та він був у курсі моїх планів. Нічого дивного, що вирішив розшукати мене, щойно видалася вільна хвилинка. Я кинулася йому назустріч, лишивши Єврена та Джерома біля будинку. Виявилось, що в цього кремезного хлопця, який передумав поєднувати своє життя з правоохоронною діяльністю, велика родина. Мала стати ще більшою — дружина старшого брата помахала нам, лишивши одну руку на животі, ніби підкреслюючи свій стан. На її вустах застигла лагідна усмішка, яку я мимоволі повернула. Усі здавалися такими щасливими.

А тоді пролунав вибух. Я встигла здолати відстань між нами та потягнутися до Ксандера. Земля сколихнулась.

Я незграбно змахнула руками, він притиснув мене ближче, намагаючись затулити від гуркоту. Пам'ятаю, як напружилися його м'язи. Як я до болю стиснула пальці на його формі, перш ніж визирнути з-за широкого плеча. Пролунав ще один вибух — ми тільки дивом утрималися на ногах. І застигли, спостерігаючи, як дамбою розповзаються тріщини. Конструкція здавалася такою міцною. З яким же захватом ми роздивлялись околиці, коли прийшли з Євреном на ферму! А тепер я звела очі на безмовного Ксандера й затулила рот руками. Ніколи доти на його обличчі не відбивалася така безпорадність. Всеохопний відчай, злість — на себе.

Я знала, що вода — один з найбільших його страхів, але масштабів осягнути не могла. Він звинувачував себе в тому, що сталося. Шановний слідчий не зіставив поодинокі свідчення, не передбачив наслідків. Я ж не могла пробачити собі, що так і не стала для нього належною підтримкою.

Спершу не було часу обговорювати трагедію, рятувальні операції не припиняли ні вдень, ні вночі. Похмурого ранку мене взяли на тримісячний випробувальний термін до поліції. Посеред розбурханої стихії катастрофічно не вистачало робочих рук. Якби не бісова дамба, пан Такані більше б до скону про мене не згадав...

— Рувей, — знайомий голос витягує мене з минулого надто раптово, — прошу, ходімо спати додому.

— Усі рівні перед законом, — відказую щось нейтральне, не в змозі приховати переляк. Його видає записник, що падає з моїх колін на підлогу. Ксандер затримує погляд на розгорнутих сторінках. На жодній нема складних ієрогліфів — я веду щоденник, послуговуючись літерами. Досі не можу повірити, як легко вони зіставляються у слова. Порівняно з попереднім досвідом навчання мені довелося не так довго прописувати нові символи, щоб запам'ятати. Додатково гріла думка про маму — досліджуючи її творіння, я ніби ставала ближчою до неї. Ксандер усміхався на мої міркування, йому навчання під керівництвом Кіріна давалося навіть легше. Він би міг прочитати кожен перекошений рядок, та ніколи цього не робив. Я не висловлювала своєї вдячності. Тут слова були справді зайвими.

— Не існує такого закону, за яким ми маємо псувати собі однісінький вихідний.

Ксандер присідає біля ґрат і поволі проводить по них пальцями. Я прикладаю долоню з протилежного боку.

— Ксандере, — кажу м'яко, — це не про тебе. Винна тільки я, і ти це знаєш.

— Винна, що Марсель ніколи не перестане до тебе прискіпуватися? Слухай, бажання набити йому пику все частіше не дає мені спати. Руки сверблять. Якщо так триватиме...

— То я сама наб'ю йому пику, — кутики моїх вуст тягнуться вгору. — Мені втрачати нічого. Однаково скоро матиму за честь дивитися на відділок тільки знадвору. Поточений чи ні — Марсель не дозволить мені лишитися.

— Його ніхто не питатиме, — пхикає Ксандер. — І моє слово тут досі важить бодай трохи. Рувей, усе буде добре. Тож прошу: не підтримуй цей цирк.

Я зітхаю. Щось спільне із цирком ця мить справді має. Я сиджу в буцегарні, хоча в моїй кишені лежить ключ від дверей. Ксандер про нього знає і тільки тому не пропонує свій. Або ж хоче лишити собі можливість виволокти мене звідси силоміць. Переговори ідуть явно не за його планом, між рудими бровами пролягає глибока зморшка. Ще раз зітхаю, намагаючись набрати в груди більше повітря.

— Марсель — тухтій, — починаю промову. — Але тут має слухність. Пан Такані ще після першого разу застеріг, щоб я не тягала із собою меча, коли вбираюсь у цивільне. Та я зробила це знову. І знову. Який приклад подаю людям? Не можна дозволити їм думати, що правила не для обраних.

— Здається, тобі варто й спати у формі, — Ксандер простягає руку, щоб окреслити подряпину на моїй вилиці. — Хоча я б цього не хотів.

— Звучить як сумнівне задоволення, — погоджуюся, прихиливаючись до його долоні.

Байдуже, як Юкіо переказала Хітомі інцидент із Аластером. Справа може бути в безлічі додаткових факторів. Незмінний результат один: цивільні більше не мають права носити при собі зброю. Поліцію взагалі намагаються

перевести суто на вогнепальну — цим маю частково завдячувати Кей. Вона не заслуговує на гірку іронію в моїх міркуваннях, адже всіма силами намагалася зарадити. Коли я провалилася: не дала чудовиську на ім'я Тора жодної відсічі, дозволила безкарно піти. Врешті — побоялася відразу розказати про все Юкію, втрапила в немилість імператорської родини й без того.

Ми влаштували своєрідну нараду вже після Світлого вечора. «Злість» — не те слово, яким можна описати чужу реакцію. Над головою Юкію зібралось стільки грозливих хмар, що я ледь не кинулася вимолювати прощення навколішки. Кей хитнула головою. Визнала, що поділилася з Торою дечим важливим. Але не всім. Якщо поставити це за мету, вона б могла представити Його Сонцесяйності набагато надійнішу зброю, ніж та, яку будь-коли матимуть контрабандисти. Юкію така пропозиція сподобалася, грозиві хмари порідшали. Тоді я відкинула черговий прояв власного безсилля, зосередившись на хисткій перемозі. Не моїй, ні. Але маю щасливу нагоду відчувати на собі наслідки й досі.

Вкрай мало правоохоронців від них у захваті. Рідко їм щось пояснюють, частіше просто ставлять перед фактом. Нерозуміння породжує спротив, що грає мені на руку. Я не можу відмовитися від свого меча. Без нього мені фізично погано. Ксандер це знає, тож продовжує дивитися на мене без жодного докору. Натомість у погляді відбивається щире занепокоєння.

— Як твоя голова? — питає ледь чутно. — Я міг би...

— Ні, нічого не треба, — намагаюся запевнити більше себе, ніж його. Постійні мігрені виявилися ще одним наслідком нашого не надто теплого прощання з Хігатою. Кей самовіддано намагалася підібрати для мене дієву комбінацію з трав, та надовго не допомагала жодна суміш. Біль тиснув на скроні, коли я йшла вулицею, лягала спати й прокидалася. Іноді було так нестерпно, що хотілося вовком вити на холодний місяць. Ксандер мене обіймав, гладив по стражденній голові. Заколисував, як малу дитину. Перед всеосяжним почуттям захищеності біль іноді відступав.

З М І С Т

Пролог	6
ПЕКЛО	17
Розділ 1. Ретроспекція	19
Розділ 2. Провал	33
Розділ 3. Кава та вино	44
Розділ 4. Поперед батька	59
Розділ 5. Ворог мого ворога	73
Розділ 6. Страх і самота	88
ЧИСТИЛИЩЕ	103
Розділ 7. Три, чотири	105
Розділ 8. Клинок бога	120
Розділ 9. Неможливість	133
Розділ 10. Буревіст	147
Розділ 11. Ідеальний світ	161
Розділ 12. Найтемніший час	176
Розділ 13. Початок кінця	190
Розділ 14. Єдина перевага	206
Розділ 15. Не так	220
ВИРІЙ	235
Розділ 16. Ставки	237
Розділ 17. Друге пришествя	253
Розділ 18. Усюди й уводночас	269
Тлумачення слів	284
Додаток. Шоу талантів	284
Насамкінець. Поради від персонажів	285
Від авторки	286